

вѣтъръ, къмъ синитѣ води на моретата, що пазятъ Цариградъ? Искашъ ли да видишъ ясно грѣшката си и да станешъ истински мъдрецъ?

Словото на планинеца накарало царъ Симеона да се замисли и дълго размишлявалъ върху това, което чулъ.

Слънцето се спуснало на залъзъ, когато царътъ се опомнилъ отъ мислитѣ си. Прибралъ мечъ въ ножницата и, безъ да погледне стареца въ очитѣ, продумалъ:

— Твоята мъдростъ е най-прекрасното цвѣте, що краси държавата ми. Но ако ти си толкова преданъ на народа и на царя и искашъ да имъ помогнешъ, кажи ми тогава тайната на истинската мъдростъ. Азъ искамъ чрезъ мъдростъта да бжда слънце за народа.

Планинецътъ се доближилъ до царъ Симеона, хваналъ ржава на царската му дреха и казалъ:

— Остави мечъ на най-близкия си отъ свитата и тръгни следъ мене. Ще те отведа до извора на мъдростъта и ти ще пиешъ отъ чудотворната му вода. Хе, тамъ, на най-високия връхъ, е изворотъ. . .

Царъ Симеонъ тръгналъ следъ планинеца. Пътътъ билъ стръменъ, но тѣ не се уморили. Когато стигнали на върха, слънцето се вече спущало по гърбоветѣ на планинскитѣ вериги и леко трептѣло по върховетѣ на горитѣ. Старецътъ седналъ на единъ камъкъ и млъкналъ. Царътъ се свилъ до него като дете и тихо го попиталъ:

— Кажи ми, дѣдо, за какво мислишъ?

— Не, азъ не мисля, а гледамъ и слушамъ. Направи и ти сжщото — съ кротко сърдце гледай и слушай!

— Но кжде сж изворотъ на мъдростъта?

— Вслушай се и ще чуешъ шума на водитѣ имъ. И гледай да не задрѣмешъ до утрото.

Млъкнали и двамата. Слънцето се изгубило въ пропаститѣ на планината. Замлъкнали и скалитѣ. Но ето, че неочаквано заговорила земята. Нощниятъ вѣтрецъ понесълъ глухитѣ стѣпки на кротки коне. Горитѣ потръпнали, поклатили върхове и спуснали черни копри-